

Sygn. akt III SK 26/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Halina Kuryło (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa A Wi
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanych: P OI : Spółki Akcyjnej w R. , P
D: W - T Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
W.

o rozstrzygnięcie sporu w zakresie nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 8 września 2011 r., sygn. akt VI ACa 287/11,

**uchyla zaskarżony wyrok wraz z poprzedzającym go
wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów z dnia 12 października 2010 r.,
sygn. akt XVII AmE 172/09 i przekazuje sprawę Sądowi**

Okręgowemu w Warszawie - Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 13 sierpnia 2009 r. stwierdził, że wstrzymanie w dniu 12 lutego 2009 r. przez P Z E W -T S.A. (dawniej Z E W T S.A., obecnie P O S.A. z/s w R) dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości położonej w miejscowości B przy ul. O nie było nieuzasadnione.

A W (powód) zaskarżył powyższą decyzję odwołaniem w całości.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 12 października 2010 r., XVII Ame 172/09 uchylił w całości decyzję Prezesa Urzędu.

Sąd Okręgowy oparł się na następujących ustaleniach faktycznych. Powód zawarł w dniu 12 listopada 2001 r. umowę sprzedaży i przesyłu energii elektrycznej z Z E i W T S.A.

W dniu 23 stycznia 2009 r. P Z E i W T S.A. wystosował do powoda wezwanie do zapłaty należności za świadczone usługi sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej, wynikające z faktury 33/S/2008 na kwotę 154,57 zł (termin płatności upłynął w dniu 17 listopada 2008 r.) oraz faktury nr 34/R/2008 na kwotę 3.070,15 zł (termin płatności upłynął w dniu 15 stycznia 2009 r.). W piśmie tym P Z E i W T S.A. poinformował powoda, że wskazane w wezwaniu kwoty należy uregulować w terminie 14 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wstrzymania dostarczania energii elektrycznej lub wypowiedzenia umowy sprzedaży energii elektrycznej.

Powód odebrał pismo P Z E i W T S.A. w dniu 27 stycznia 2009 r. W dniu 30 stycznia 2009 r. powód wpłacił na rachunek P Z E i W T S.A. kwotę 30 zł. Wobec nieuregulowania w terminie w całości należności opisanych w wezwaniu do zapłaty

z dnia 23 stycznia 2009 r., P Z E W T S.A. poleciło P D W T Sp. z o.o. wstrzymać dostawy energii elektrycznej. Pracownicy P D W T Sp. z o.o. w dniu 12 lutego 2009 r. wstrzymali dostawy energii do nieruchomości powoda.

~~Pismem z dnia 16 lutego 2009 r. powód wystąpił do Prezesa Urzędu z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie rozstrzygnięcia sporu, czy doszło do nieuzasadnionego wstrzymania dostaw energii elektrycznej do posesji powoda przez P D W T Sp. z o.o. Pismem z dnia 4 marca 2009 r. powód sprecyzował, że pismo z dnia 16 lutego 2009 r. należy traktować jako wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii przez P Z E W T S.A.~~

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego z udziałem P Z E W T S.A. oraz P D W T Sp. z o.o. Prezes Urzędu uznał, że zachodziły przesłanki do zaprzestania dostarczania energii elektrycznej do przedmiotowej nieruchomości przez P Z E W T S.A.: 1) na dzień wstrzymania dostaw energii powód zalegał z opłatami za energię elektryczną na łączną kwotę 3.194,72 zł; 2) powód został prawidłowo powiadomiony o zaległości o konsekwencjach jej nieuregulowania w terminie. Na tej podstawie Prezes Urzędu uznał, że P Z E W T S.A. dochował procedury określonej w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego.

Uwzględniając odwołanie powoda Sąd Okręgowy stwierdził, że podmiotem, który dokonał odłączenia energii elektrycznej do posesji powoda była spółka P D W T Sp. z o.o., podczas gdy w przedmiotowej decyzji Prezes Urzędu przyjął, że dostawy energii wstrzymała spółka P Z E W T S.A., która zajmuje się jedynie sprzedażą energii i rozliczeniami z odbiorcami końcowymi. Zarówno w samym rozstrzygnięciu, jak i jego uzasadnieniu organ regulacyjny pominął całkowicie rolę P D W T Sp. z o.o., który to podmiot powinien być adresatem zaskarżonej odwołaniem decyzji. Przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego upoważnia bowiem do wstrzymania dostarczania energii elektrycznej przedsiębiorstwo

dystrybucyjne (w niniejszej sprawie P D i W i T i Sp. z o.o.), a nie przedsiębiorstwo obrotu (P Z i E i W i T S.A.).

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego apelacją w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 6 ust. 3a w związku z art. 6 ust.

1 Prawa energetycznego i art. 28 k.p.a. poprzez przyjęcie, że w zaistniałym stanie faktycznym P Z i E i W i T S.A. nie była stroną postępowania administracyjnego, a w rezultacie, że to P D i W i T Sp. z o.o. powinien być adresatem decyzji.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 8 września 2011 r., VI ACa 287/11 oddalił apelację Prezesa Urzędu.

Sąd drugiej instancji uznał, że decyzja Prezesa Urzędu jest wadliwa z tego powodu, że jej adresatem uczyniono przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się sprzedażą energii, a nie podmiot, w którego gestii leżała dystrybucja energii. Nie ulega bowiem wątpliwości, że przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przyznaje uprawnienia do wstrzymania dostarczania energii przedsiębiorstwu, którego działalność polega na przesyłaniu lub dystrybucji paliw gazowych lub energii. Słuszności stanowiska Sądu pierwszej instancji nie podważa argument skarżącego, że w rozpatrywanej sprawie powód był stroną umowy kompleksowej, w której przedsiębiorstwo obrotu występowało w podwójnej roli, to jest jako sprzedawca energii elektrycznej oraz pośrednik między odbiorcą energii a przedsiębiorstwem dystrybucyjnym, które świadczy usługi dostawy energii zakupionej u przedsiębiorstwa obrotu. Tego rodzaju stosunek zobowiązaniowy nie wyklucza bezpośredniej odpowiedzialności dystrybutora energii elektrycznej wobec odbiorcy końcowego za nieprawidłowe wykonanie usługi polegającej na dostarczeniu prądu.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości i wniósł o jego uchylenie wraz z wyrokiem Sądu pierwszej instancji. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 6 ust. 3a w związku z art. 6 ust. 1 Prawa energetycznego w związku z art. 28 k.p.a. oraz art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego.

Zdaniem Prezesa Urzędu wykładnia art. 6 ust. 3a w związku z art. 6 ust. 1 Prawa energetycznego dokonana przez Sąd Apelacyjny jest błędna. Według Prezesa Urzędu art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego znajduje zastosowanie

zarówno w odniesieniu do przedsiębiorstwa zajmującego się obrotem energią elektryczną, jak i do przedsiębiorstwa świadczącego usługi przesyłu lub dystrybucji. Co prawda z literalnego brzmienia przepisu wynika, że do wstrzymania dostaw energii uprawnione jest przedsiębiorstwo zajmujące się przesyłem lub dystrybucją, ~~jednakże przesłanką uprawniającą do wstrzymania dostaw energii jest zwłoka odbiorcy w uiszczeniu należności za pobraną energię albo świadczone usługi.~~

W zakresie art. 28 k.p.a. Prezes Urzędu stwierdza, że stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organy ze względu na swój interes lub obowiązek. Prezes Urzędu podnosi, że w sytuacji, gdy między odbiorcą a przedsiębiorstwem obrotu zawarta jest umowa kompleksowa, o której mowa w art. 5 ust. 3 Prawa energetycznego, przedsiębiorstwo dystrybucyjne jest koniecznym uczestnikiem realizacji takiej umowy. Przedsiębiorstwo dystrybucyjne działa jednak niejako na rzecz i w imieniu przedsiębiorstwa obrotu, z którym odbiorca energii ma podpisaną umowę. Z powyższego Prezes Urzędu wywodzi, że w przypadku umów kompleksowych i sporów o nieuzasadnione wstrzymanie dostaw energii elektrycznej stronami postępowania administracyjnego będą odbiorca i przedsiębiorstwo obrotu oraz przedsiębiorstwo dystrybucyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu jest zasadna.

U podstaw zaskarżonego wyroku leży założenie, zgodnie z którym stroną postępowania administracyjnego toczącego się na podstawie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego w związku z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego może być tylko przedsiębiorstwo dystrybucyjne. Przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przyznaje bowiem uprawnienie do wstrzymania dostarczania energii tylko przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu. Dlatego Prezes Urzędu orzekając w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii rozstrzyga o prawa i obowiązkach dwóch podmiotów: odbiorcy energii oraz przedsiębiorstwa dystrybucyjnego. Tymczasem stroną postępowania prowadzonego przez Prezesa

Urzędu w niniejszej sprawie było przedsiębiorstwo obrotu, o którego prawach i obowiązkach rozstrzyga decyzja Prezesa Urzędu.

Źródłem powstałych w niniejszej sprawie na tle art. 6 ust. 3a w związku z art. 6 ust. 1 Prawa energetycznego w związku z art. 28 k.p.a. oraz art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego wątpliwości interpretacyjnych dotyczących pojęcia strony w toczącym się przed Prezesem Urzędu postępowaniu o wstrzymanie dostarczania energii, gdy energia dostarczana jest do odbiorcy na podstawie umowy kompleksowej, o której mowa w art. 5 ust. 3 Prawa energetycznego jest zmiana modelu sprzedaży energii odbiorcom detalicznym oraz niedostosowanie brzmienia art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego do nowego modelu działania rynku sprzedaży energii odbiorcom indywidualnym.

Wspomniana zmiana polega na rozdzieleniu działalności w zakresie obrotu (sprzedaż energii) od działalności dystrybucyjnej (dostarczanie energii elektrycznej do odbiorcy). Przed 1 lipca 2007 r. działalność w zakresie obrotu i dystrybucji realizowana była przez jedno i to samo przedsiębiorstwo energetyczne. Po 1 lipca 2007 r. przedsiębiorstwa obrotu są odrębnymi podmiotami od przedsiębiorstw dystrybucyjnych, mają osobny przedmiot działalności gospodarczej i prowadzą działalność na innych segmentach i szczeblach rynku energii. W konsekwencji wydzielenia przedsiębiorstw obrotu ze struktury zintegrowanych przedsiębiorstw sieciowo-handlowych energia elektryczna dostarczana jest odbiorcom przy zastosowaniu następujących wariantów umownych: 1) odbiorca energii ma podpisaną umowę sprzedaży energii z przedsiębiorstwem obrotu oraz odrębną umowę przesyłu lub dystrybucji energii z przedsiębiorstwem dystrybucyjnym, do którego sieci przyłączony jest odbiorca; 2) odbiorca energii ma podpisaną umowę kompleksową z przedsiębiorstwem obrotu, w której są zawarte postanowienia odnoszące się do samej sprzedaży energii oraz jej przesyłu i dystrybucji. Przedsiębiorstwo obrotu zawiera umowę przesyłu lub dystrybucji z przedsiębiorstwem dystrybucyjnym, do którego sieci odbiorca jest przyłączony.

Przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego zachował tymczasem dotychczasowe brzmienie i stanowi o możliwości wstrzymania dostarczania energii przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne bez względu na to, na podstawie jakiej konfiguracji umownej energia sprzedawana jest konkretnemu odbiorcy, tak jakby

nadał to przedsiębiorstwo dystrybucyjne zajmowało się sprzedażą energii odbiorcy końcowemu, a nie tylko jej dystrybucją. W sytuacji, gdy odbiorca energii jest stroną umowy kompleksowej zaległości w płatnościach za dostarczoną energię i wyświadczone usługi nie powstają w relacji odbiorca energii – przedsiębiorstwo dystrybucyjne, lecz odbiorca energii – przedsiębiorstwo obrotu. Przedsiębiorstwo dystrybucyjne nie jest bowiem stroną umowy łączącej odbiorcę energii z przedsiębiorstwem obrotu, na podstawie której wystawiane są faktury z tytułu których może dojść do powstania zaległości aktualizujących uprawnienie do wstrzymania dostarczania energii elektrycznej na podstawie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego.

Rozstrzygając o zasadności zarzutów skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu Sąd Najwyższy stwierdza na wstępie, że o tym, kto jest stroną postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa Urzędu w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii nie rozstrzyga samoistnie przepis art. 28 k.p.a. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego, zbieżnym z dominującym poglądem doktryny, interes prawny strony postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 k.p.a. powinien wynikać z konkretnej i zindywidualizowanej normy prawa materialnego wpływającej na sytuację prawną danego podmiotu (wyrok NSA z dnia 30 sierpnia 2012 r., II OSK 1588/12, LEX nr 1218392). Przyjmuje się, że postępowanie administracyjne dotyczy interesu prawnego konkretnego podmiotu wówczas, gdy w wyniku takiego postępowania organ wydaje decyzję, która rozstrzyga o prawach lub obowiązkach tego podmiotu lub rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach jednego podmiotu wpływa na prawa i obowiązki innego podmiotu (zob. np. wyrok NSA z dnia 25 października 2006 r., II GSK 163/06). Gdy decyzja dotyczy wprost interesu prawnego innego podmiotu oznacza to, że podmiot ten może być stroną postępowania w ścisłym tego słowa znaczeniu i to do niego będzie skierowana decyzja rozstrzygająca o jego prawach i obowiązkach. Dany podmiot może mieć także interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a., gdy decyzja organu administracji wpłynie pośrednio na jego status prawnomaterialny. Dodatkowo należy mieć na względzie, że w przepisach prawa materialnego interes prawny podmiotu nie zawsze wyrażony jest wprost, lecz często wymaga złożonego procesu wykładni

(uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2011 r., II OPS 1/11, LEX nr 1052733). Ponadto, interes prawny strony postępowania administracyjnego może mieć swoje źródło nie tylko w przepisach prawa administracyjnego materialnego, ale również w innych normach należących do prawa materialnego, w szczególności prawa cywilnego (wyrok NSA z dnia 31 stycznia 2012 r., II GSK 1404/10).

Kluczowe dla ustalenia, kto może być stroną postępowania administracyjnego, jest zatem rozstrzygnięcie kwestii, o czyich obowiązkach i uprawnieniach Prezes Urzędu orzeka w drodze decyzji administracyjnej wydawanej na podstawie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego oraz czy interes prawny przedsiębiorstwa obrotu w sprawach o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii może wynikać z powołanych w podstawach skargi kasacyjnej przepisów art. 6 ust. 3a w związku z art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego.

W pierwszej kolejności należy zważyć, że podstawę prawną dla wydanej przez Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie decyzji stanowił przepis art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego. Zgodnie z jego treścią Prezes Urzędu jest właściwy do rozstrzygania sporów o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii. Z przepisu art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego nie wynika, jakie są przesłanki oceny, czy wstrzymanie dostarczania energii jest uzasadnione, ani kto jest stroną takiego postępowania.

O wstrzymaniu dostarczania energii stanowi art. 6 ust. 3 oraz 3a Prawa energetycznego. Przepis ten wskazuje podmiot, który może wstrzymać dostarczanie energii, jak i przesłanki uprawniające do wstrzymania dostarczania energii. Zgodnie z art. 6 ust. 3 oraz 3a Prawa energetycznego wstrzymać dostarczanie energii może przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 6 ust. 1 Prawa energetycznego, a zatem przedsiębiorstwo, które zajmuje się przesyłaniem lub dystrybucją energii (przedsiębiorstwo dystrybucyjne). Podstawy do wstrzymania dostarczania energii wskazano w art. 6 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. I tak przedsiębiorstwo dystrybucyjne może wstrzymać dostarczanie energii elektrycznej w następujących przypadkach: 1) stwierdzenia, że instalacja znajdująca się u odbiorcy stwarza bezpośrednie zagrożenia dla życia, zdrowia albo środowiska (art. 6 ust. 3 pkt 1); 2) stwierdzenia, że nastąpił nielegalny

pobór energii elektrycznej (art. 6 ust. 3 pkt 2); 3) zwłoki odbiorcy z zapłatą za pobraną energię elektryczną albo świadczone usługi (art. 6 ust. 3a). W przypadku zaległości w zapłacie o co najmniej miesięcznym okresie oraz powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczeniu dodatkowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności przedsiębiorstwo dystrybucyjne może wstrzymać dostarczanie energii elektrycznej.

Z powyższego wynika, że przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego określa, jakie warunki muszą być spełnione, aby wstrzymanie dostarczania energii z powodu zaległości w zapłacie za pobraną energię lub świadczone usługi można było uznać za uzasadnione. Jednocześnie, przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przyznając przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu uprawnienie do wstrzymania dostarczania energii nie determinuje odpowiedzi na pytanie, czy stroną postępowania w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii może być tylko przedsiębiorstwo dystrybucyjne. Z punktu widzenia treści art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego nie ma bowiem znaczenia, komu odbiorca energii zalega (czy zalega przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu z opłatami za usługę dystrybucji, czy przedsiębiorstwu obrotu za sprzedaną energię oraz za usługę przesyłu świadczoną na rzecz odbiorcy przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne na podstawie umowy z przedsiębiorstwem obrotu). Nieistotne jest więc, czy energia dostarczana jest do odbiorcy na podstawie umowy kompleksowej, czy odrębnych umów sprzedaży oraz dystrybucji energii.

Tymczasem gdy odbiorca energii ma zawartą umowę kompleksową z przedsiębiorstwem obrotu, powodem wstrzymania dostarczania energii nie są zaległości odbiorcy energii względem przedsiębiorstwa dystrybucyjnego. Przedsiębiorstwo dystrybucyjne świadczy usługi przesyłowe na rzecz odbiorcy na podstawie umowy łączącej to przedsiębiorstwo z przedsiębiorstwem obrotu. Przedsiębiorstwo obrotu jest bowiem, na podstawie umowy kompleksowej, zobowiązane do sprzedaży energii oraz zapewnienia jej dostarczenia odbiorcy. To przedsiębiorstwo obrotu wystawia faktury odbiorcy, w których zawarte są należności za dostarczoną energię oraz za świadczone usługi przesyłowej w związku z dostarczaniem tej energii.

W przypadku umowy kompleksowej prawna więź w zakresie obowiązku zapłaty za dostarczoną energię i wyświadczone w związku z dostarczaniem tej energii usługi dystrybucyjne łączy odbiorcę energii jedynie z przedsiębiorstwem obrotu. Jeżeli przedsiębiorstwo obrotu zobowiązało się sprzedawać energię odbiorcy oraz dostarczać ją za pośrednictwem przedsiębiorstwa dystrybucyjnego, do którego należy sieć, to wstrzymanie dostarczania energii z powodu niewywiązywania się przez odbiorcę z warunków płatności określonych w umowie następuje na żądanie przedsiębiorstwa obrotu. Przy wstrzymywaniu dostarczania energii elektrycznej na podstawie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przedsiębiorstwo dystrybucyjne jest jedynie „egzekutorem” poleceń przedsiębiorstwa obrotu. Ocenę, czy wstrzymanie dostarczania energii przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne na podstawie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego było zasadne determinuje treść umowy łączącej przedsiębiorstwo obrotu z odbiorcą oraz zachowanie odbiorcy energii (powstanie zaległości) oraz przedsiębiorstwa obrotu (wezwanie do zapłaty odpowiadające wymogom z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego). Przesłanką do uznania za nieuzasadnione wstrzymania dostarczania energii na podstawie umowy kompleksowej przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne jest niedochowanie przez przedsiębiorstwo obrotu wymogów wynikających z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Potwierdzają to okoliczności niniejszej sprawy: podstawę faktyczną wynikłego w niej sporu stanowi zwłoka powoda w zapłacie należności wynikających z faktur wystawionych powodowi przez przedsiębiorstwo obrotu. To przedsiębiorstwo obrotu kierowało do powoda wezwanie do zapłaty spełniające wymogi określone w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Wreszcie, to przedsiębiorstwo obrotu zwróciło się do przedsiębiorstwa dystrybucyjnego o podjęcie czynności prowadzących do zaprzestania dostarczania energii do nieruchomości powoda.

W konsekwencji, w przypadku sporów, o których mowa w art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego wynikających z realizacji umów kompleksowych w rozumieniu art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego, należy odrzucić stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym stroną postępowania przed Prezesem Urzędu z art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego może być tylko przedsiębiorstwo dystrybucyjne. Decyzja Prezesa Urzędu nie rozstrzyga o prawach

i obowiązkach tylko przedsiębiorstwa dystrybucyjnego, lecz o prawach i obowiązkach przedsiębiorstwa obrotu oraz przedsiębiorstwa dystrybucyjnego. Decyzja wydawana przez Prezesa Urzędu po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii dotyczy umowy, jaka łączy odbiorcę energii albo z przedsiębiorstwem obrotu (gdy jest to umowa kompleksowa) albo z przedsiębiorstwem obrotu i przedsiębiorstwem dystrybucyjnym (gdy odbiorca nie korzysta z umowy kompleksowej). Dlatego źródłem interesu prawnego dla przedsiębiorstwa obrotu w sprawach o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii będzie art. 6 ust. 3a w związku z art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego. Z uwagi zaś na treść art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego w postępowaniu w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii status strony przysługuje także przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu. Spór o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii toczy się bowiem między odbiorcą energii a przedsiębiorstwem obrotu (wobec którego odbiorca ma zaległości) oraz przedsiębiorstwem dystrybucyjnym (które wstrzymuje i wznawia dostarczanie energii).

Na tej podstawie Sąd Najwyższy przyjmuje, że na podstawie art. 28 k.p.a. w związku z art. 8 ust. 1, art. 6 ust. 3a oraz art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego przedsiębiorstwo obrotu może być stroną postępowania o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii prowadzonego przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego, jeżeli podstawę faktyczną dla wstrzymania dostarczania energii stanowiły zaległości w płatności należności wynikających z realizacji umowy kompleksowej w rozumieniu art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego.

